

ПОРЕДИЦА
ОТ КНИГИ ЗА МЛАДИ ТЪРСИТЕЛИ НА КРАСОТА

ТЪРСИТЕЛ НА ТЪРСИТЕЛ НА КРАСОТАТА Н.1

Млади търсители на красотата

СЪЗДАДЕНО И НАПРАВЕНО

ОТ

Rosanna Prato

президент на **AsteroidesA**

ОРГАНИЗАЦИЯ НА СРЕДНИТЕ УЧИЛИЩАТА НА ПИЗА

В един цвят в който не спират да се движат неспокойни сенките на “войната на цивилизациите” и в който страха от различното ни тласка да се спотаим зад удобни предразсъдъци оттласквайки това което чувстваме като далечно, проектът се стреми да създаде една мрежа от връзки за да постигне мечтата за обединена култура, която е на всички, защото е общо позната и без предубеждения и различия. Една култура която не е една проста смеска от цветове, но е една цветова екзалтация на различията в благодарение на разбирането на красотата на други култури.

ПРЕВОД

ИРЕНА ГЕОРГИЕВА

КНИГА Н. 1
стартовата линия
за първата етапна културна

запазена за младите хора по света
всяка книга = етап

пристигането е насрочено за 17 юни 2020 г.
в който светецът-покровител се празнува в Пиза, сан Раниери,
който е бил свети пътник, поклонник и мирянин

написано от

Rosanna Prato

снимки на **Marta Nelli**

временен графичен проект на **M. Nelli**

окончателен графичен проект на **Liceo Artistico "Russoli"** Пиза

**Джулия и Валерио Сирио,
приятели почти от рождение се
приближават решително към едно
старо дърво, наричано от всички
деца Мъдрия Крал на Парка.**

Д – Защо всеки път когато минаваме покрай тебе
чуваме твоите листа да шумят така странно?
Нещо като пис, пис, псссс...

Дърво – ако ми задавате този въпрос имате и
готов отговора, скрит в съзнанието ви. Ами
кажете ми го. Когато децата задават въпроси
винаги имат и готов отговор, трябва само да
искат и да знаят как да го намерят.

ВС – Искаш да говориш със нас. Нали? Защо
искаш да говориш точно с нас?

Дърво – приятелят ми вятъра все ми донася по
малко от вашите разговори. От любопитство
започнах да ви наблюдавам докато играете
в парка. И гледайки ви с любопитство, и
любопитствайки гледайки ви разбрах че
искате да се научите да летите.

ВС – Ти не си мъдрият крал на парка. Ти си
лудият крал на парка, защото бъркаш децата
с птичките. Караш ни да се смеем.

Дърво – малките птичета не знаят да летят но
когато повикът на красотата на небето стане
неустоим в техните сърчица, тогава започват
щастливи да летят. И малките деца не знаят

да летят. Разбира се не с крила а с мислите си. Мислите на децата са като крила на птички: нужни са за да могат да летят свободни и щастливи. И като птичките, и децата за да се научат да летят трябва да усетят в сърцата си неустоимия повик на красотата на света.

ВС – Може би си право. Когато аз и Джулия ходим на лов за нови открития в парка, се спираме като омагьосани да гледаме без да си даваме сметка за времето което тече... струва ни се понякога че главите ни се превръщат в платна на лодка, леки и опънати... почти готови да летят

Д – но после винаги падаме отново на земята и се връщаме в къщи разочаровани. Може би ни трябва учител по летене. Учител по летене с мисли.

Дърво – Браво, чудесна идея. Един учител по летенето ще ви научи да разпознавате и да обичате красотата. И така ще се превърнете в "търсители на красота" и лека полека повикът на красотата ще си пробие път в душите ви. И когато този повик стане силен и накрая неустоим... тогава на края ще летите свободни и щастливи.

ВС – Как се търси Учител по летене с мисли? Децата сме, как ще успеем да го намерим?

Д – Как се казва, къде живее? Може ли да помолим родителите ни да ни заведат при него?

Дърво – Можете само да помолите вашите родители да ви заведат на площада в другия край на парка. Слезте от колата, и използвайки очите на сърцето и на душата, търсете големия вълшебен прозорец.

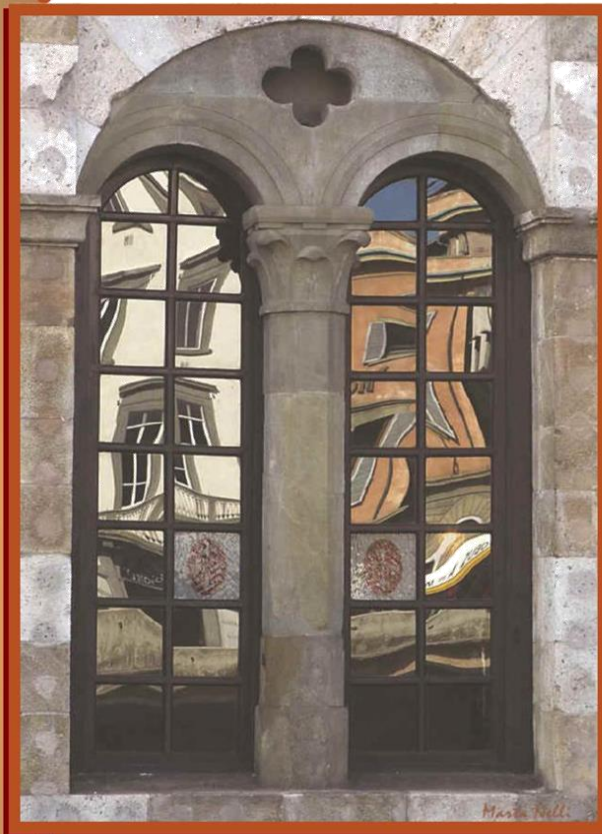
ВС – Попитахме как да търсим учителя по летене с мисли, а ти ни отговаряш че трябва да търсим и вълшебен прозорец.

Дърво – точно така. Ако не търсите вълшебния прозорец не можете да намерите и вашия учител.

Д – ако не открием вълшебния прозорец може ли да се върнем при тебе за...

Дърво – ще я намерите. Децата като вас намират това което искат да търсят.

**Джулия и Валерио Сирио
на мират възшебния прозорец**

ВС - Моля ви не
викайте, и нека
говори по една
сграда. Не виждате
ли че си запушваме
ушите?

Фин – не може да
ви къде е учителя
по летене с мисли.
Нямаме
разрешение. За да
отговаряме на
въпросите трябва
първо да ни кажете
силно и ясно
паролата.

ВС – силно и ясно: ДЪРВО!

Фин – Добре, сега може да отговорим. Ще говоря аз. Аз съм старият дворец до църквата.

Д – Здравей дворче, аз и моят приятел искаме да се научим да летим: можеш и да ни помогнеш да намерим учител? Учител по летене с мисли.

Фин – разбира се че мога, но не знам дали искам.

Д – Дали искам? След всичките мъки за да стигнем до тук и да намерим прозорец, Той не знае все още дали иска... не виждаш ли че почервениям от яд?!!!

Фин – Ядът не помага и често усложнява нещата, но погледни се: ще се превърнеш в грозно цвете с бодили! И твоите очи които преди блестяха като звезди изгубват блясъка си. Ако нямате добра причина нямам и интерес да ви помогна. **Няма интерес = няма помощ.**

ВС – Един ден искаме да станем големи и хубави хора. Но за да можем да станем такива, ни обясниха че първо трябва да се научим да летим свободни и щастливи. Затова сме тука да ви питаме къде да търсим Учителят по летене с мисли. Това добра причина ли е?

Фин – Това е една много добра причина. Отлично! Отидете в дъното на площада, приближете се до църквата и я обиколете. Отзад ще намерите един малък манастир, а пред него една голяма градина със сянка от

евкалиптова горичка. Може би някога това е бил градът на мъртвите, пазен от дърветата който добре крият (ев-калипт идва от гръцки и значи добре прикрит)

Д – В днешно време гробищата са винаги извън градовете, на разстояние.

Фин – Права си. Но до преди три века гробищата са били в градовете. Живи и мъртви били пазени от едни и същи градски стени. След това през 1800 г. императорът на Франция Наполеон Бонапарт прави указ (императорите организират живота на хората издавайки укази, който хората естествено трябва да спазват), и от този момент нататък обществото на живите и мъртвите са разделени.

Д – Защо Наполеон е издал този указ?

Фин – Защото в този период градовете започнали да растат и е трябвало старите стени да се разрушат за да се построят нови пътища и къщи. Така, градовете се превръщали от затворени в отворени общности, и Наполеон, разсъждавайки, решил че новите градове трябва да се организират като една огромна торта на парчета и всяко парче трябва да е отделно от другите. Заповядал на първо време да се раздели града на мъртвите от града на живите. Неговата идея се харесала много на лекарите, който казали че е добре и за общественото здраве да се изместят гробищата извън градовете.

ВС – Напомням ви че търсим Учител, не търсим града на мъртвите!

Фин – Извинете за отклонението. Влезте в градината, чиято вратичка е винаги притворена. Разгледайте един по един стволите на евкалиптовите дървета... Един по един. Погалете внимателно гладката кора на дърветата докато...

Г/ВС - Докато...

Фин – Докато не откриете един шедьовър на Природата. Една картина която не всеки може да види. Разкашляйте се все едно че сте настинали. Кашляйте докато картината не се оживи и започне да говори.

Д – Дворче, май не разбра: не търсим една говореща природна картина ами Учител за нас двамата!

Фин – Открийте картината, кашляйте... и ще се намерите пред вашия Учител!

**Джулия и Валерио Сирио се срещат
с техния Учител по летене с мисли**

Д – Това трябва да е! Как
мислиш?

ВС – Това е. Прилича на
бухал... и скоро ще го
огрее слънцето което се
показва извън облаците.

Д - Огрян! Картината на
природата се изпълва с
цветове... Колко е
чудесно! Искам да го
пипна...

ВС – Дали някой някога го е
виждал? Не мисля. Може
би природата го е
нарисувала преди време
за да разкраси града на
мъртвите.

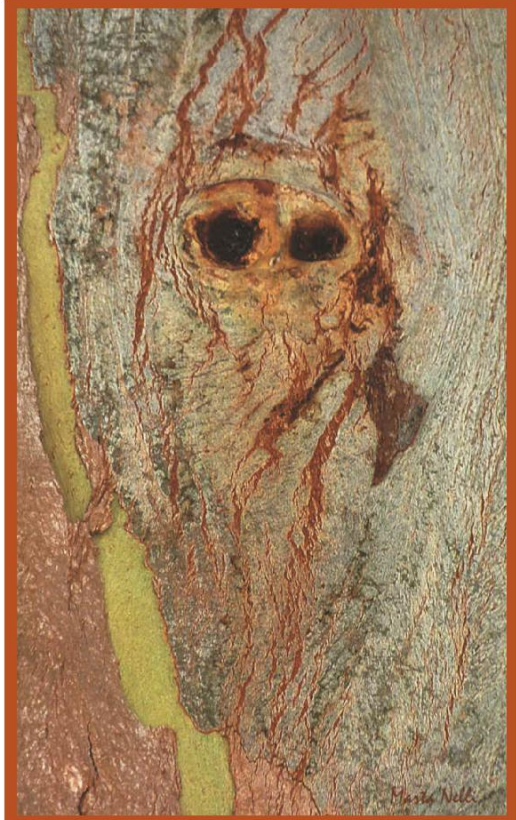

Д – С ръката си усещам че се движат пера. Не знам дали е по силен гъдела или страха.

ВС – Кашляме отново... все по силно!

Учител – Не деца, Природата не може да е сътворила града на мъртвите, защото – както сами вече сте разбрали – този град е един малък и чуден шедьовър. Всеки истински художник дори ако се казва Природа, не твори за някого, но го прави за да може красотата да продължи да обитава нашият свят. Ако красота изчезне от нашия свят ще трябва да се примирим да живеем в мрак, без звезди на небето, без светулки по поляните, без аромати във въздуха и без нищо омагьосващо.

Художниците се убеждават – понякога сами – че са сътворили творбата си за някого. Не ги слушайте; погледнете с ума и сърцето творбите им и ще разберете че това което ви казвам е истина.

Д – Учителю Бухал, дали и майките когато създават децата си са като художници?

Учител – Да, разбира се. Майката и бащата обичайки се създават прекрасни творби. Всяко дете е една прекрасна творба.

Д – Една рисунка е творба твърде различна от едно дете!

Учител – Една рисунка е различна от една картина, една поема е различна от други форми на изкуство.

ВС – Една рисунка когато е завършена е завършена не се изменя повече. Когато детето излезе от корема на майката не е завършено, постоянно се изменя.

Учител – Едно дете е една рисунка започната от майката и бащата, но после завършена от самото дете, което трябва да се научи първо да лети, и после ще може да направи от живота си една творба на изкуството.

Д – Готови сме за урока.

Учител – Седнете си удобно на тревата и веднага ще започнем!

**Учителят по летене с мисли представя
Търсител на красота Н.1:**

Жак Луи Давид

Учител – Много отдавна, по времето на втората половина на 1700, в някой европейски страни се разпространява треската на промяната. Старите мисли не изглеждат правилни, и по голямата част от населението е завладяна от нови начини на мислене, които изглеждат страшни и объркани.

Д – Било е наистина страшно време. Когато ме е страх се чувствам зле.

Учител – Едно френско дете на име Жак Луи и фамилия Давид, наблюдавало големите хора около себе си и клатело глава: не му харесвали въобще! Той търсел по всички улици на Париж, но намирал само объркани, изплашени и ядосани големи хора.

Д – Жак Луи е бил прав. Ние, децата имаме нужда от големи хора които са спокойни, силни и сигурни, защото вътре в нас има достатъчно объркване.

Учител – Един ден Жак Луи се оттегли в сърцето си и така си каза: "Хората който виждам около мен не ми харесват, и като порасна не искам да съм като тях затова възможно най-скоро, ще избягам от Париж."

ВС – Не би ли било по добре ако беше останал и станал "Търсител на нови мисли"?

Учител – Да, само ако сърцето беше казало на Жак Луи "Остани!" вместо това му казвало: "Тръгни! Тръгни колкото се може по-скоро". И един ден, едва на двадесет години Жак напуснал Париж за да отиде в Рим, носейки със себе си моливи и четки за да рисува.

Д – Защо избрал Рим?

Учител – Защото много време преди 1700 Рим е бил за народите столицата на света, където могат да се намерят безбройни произведения на изкуството, който свидетелстват за неговата мощ и сила.

ВС – Някой от тези произведения на изкуството все още ги има, показаха ми ги родители ми когато бяхме на екскурзия в Рим.

Учител – В Рим Давид обикалял на дълго и на широко, безспир, посещавал старите паметници, изучавал всички произведения на изкуството, сътворил много скици и направил различни опити с четките, всички с една цел: Да срещне спокойни хора, силни и с опит в древния Рим!

ВС – Не е възможно! Ако аз живея в настоящето не мога да срещна един древен римлянин. И Давид не е можел да го срещне.

Учител – Грешеш. Давид знаел много добре, че сърцата на хората са като светове, затова всичко можело да се случи в тях. Един ден усетил в сърцето си една огромна емоция от една среща: трябвало да се срещне с братята Хорации! Извадил веднага моливи и четки и започнал да рисува: така се родила "Клетвата на Хорациите".

Д – Хорации? Никога не съм чувала тази дума. Знам какво значи клетва, защото, често когато знам че съм сгрещила казвам: "кълна се да не го правя повече!"

Учител – В онези времена Рим бил малък град току що влязъл във война с Алба Лонга, близкия град.

Жените от двата града плачели, защото знаели че войната ще отнесе от "света на живите" синовете и мъжете им и че и по време на мир нямало да е лесно, защото били останали малко силни мъже, които могат да вършат тежка работа.

Д – Нямало ли е какво да направят?

Учител – Винаги нещо може да се направи, ако знаем как да търсим! Бащата на семейство Хорации търсил решението... И така отишъл да навести бащата на един негов приятел от Алба Лонга, от семейство Куриации и му казал: "Имам три сина; и ти имаш три сина. Те ще водят войната. Победата на моите три сина ще е победата на Рим, победата на твоите ще бъде победата на Алба Лонга. Ще поемем на нашите рамене бремето на войната и така другите семейства от нашите два града ще могат да живеят в мир". Другият баща изслушал мълчаливо и накрая стиснал здраво ръката му: споразумението било сключено.

Д - ГРЕШНО. Преди да правят споразумението е трябвало да говорят със синовете си!

ВС – Може би познавайки добре синовете си, знаели че ще се съгласят. Кой победил?

Учител – Кой победил? Победил Рим. Но изгубили и Куриациите и Хорациите. Умрели и тримата Куриации и двама от братята Хорации. И така загубили всички, защото истината е че войните не могат да бъдат спечелени. Войните могат само да бъдат загубени, защото преимуществата от победата, ако се сравнят с болката и щетите предизвикани от войната, са прекалено нищожни.

Учителят по летене с мисли показва
“Клетвата на Хораците”

Учител – разгледайте внимателно. Това което виждате е репродукция на оригиналната картина, която се намира в Лувъра в Париж. Давид работил около три години над тази творба (1783-1785).

Г/ВС – Ок!

Учител – Представете си че вашите очи са се превърнали в парчета метал и че картината има отзад един огромен магнит... къде са сега вашите очи?

Д – Моите гледат **тримата братя!** Прегръщат се и са много сплотени. Техните протегнати ръце искат да достигнат мечовете. Те са спокойни, силни и сигурни. Изглежда сякаш мислят за едно и също нещо: ДА ПОБЕДИМ!

Учител – Браво, добър наблюдател си!

ВС – Моите очи са върху трите меча, чиито остриета блестят в централната част на картината. Изглеждат като направени от светлина.

Учител – Държи ги в ръката бащата на Хорациите.

Д – Бащата, за разлика от синовете, изглежда много замислен. Може би мисли, че войната може само да бъде загубена.

Учител – Може би.

ВС – Не мисля така. Според мен, говори на синовете си, и е много сериозен, но им казва че се гордее с техния кураж, защото са готови да се бият за доброто на двата града.

Учител – Може би. Замислете се над името на картината!

ВС – Разбрах. Тримата братя полагат клетва че ще изпълнят задълженията си към градовете.

Бащата, преди да им даде оръжията, слуша със сериозен вид техните клетви.

Д - Мисля, че бащата почти би искал да спре с ръка клетвата на синовете, защото е много притеснен за тях.

ВС – Не мисля така, защото знае, че той и децата му вършат правилното нещо.

Учител – Все още не сме обсъдили жените и децата. Жените са изморени от плач. Виждате ли?

Погледнете и децата... Давид ги е поставил в сянка, зад мантията на една от майките, защото мисли че

мрака е в умовете им, тоест са прекалено малки за да разберат какво става.

Сега обърнете внимание на въпроса, който ще ви задам. Мислете за един портокал: Можем ли да го разделим на парчета?

Д – Разбира се. Какъв наивен въпрос!

Учител – Изчакай, не се доизказах. Може ли да се раздели на парчета и картината на Давид? Мъжете, жените, децата и къщата на Хораациите?

Д – Мисля че да. Мъжете са всички заедно в центъра на картината, жените са от едната страна с децата, къщата е на заден фон. Три парчета.

Учител – Помислете спокойно. Да, но...

ВС – Парчетата на един портокал са еднакви, докато в картината различните части имат различно значение.

Д – Мъжете са на преден план, после идват жените и децата, и накрая къщата на Хораациите.

Учител – Браво. За Давид мъжете са най важни, затова ги е нарисувал с по големи пропорции и по добре осветени. Изглеждат почти като статуи в средата на един празен площад съзерцавани от хората в единия край на картината.

ВС – Къщата е на последен план, защото е в тъмнината, като децата. Жените са осветени. От една страна са изплашени и тъжни, но са ясно видими. Може би Давид ги е сложил в края, защото ги счита за малко по-нисши от мъжете, защото ги е страх.

Д – Жените по-нисши от мъжете?!

Учител – Не, жените не са за Давид, по-нисши от мъжете. Имат различна мъдрост, но не по-малко голяма. Давид, иска да ни обясни каква, според него е разликата между една мъжка и една женска глава. Мъжете – вярно знаят да търсят решения на проблемите, но са после жените тези които могат да разберат дали решението е правилно. Хорациите и Куриациите мислят, че да се води война от шест мъже е по-добре отколкото да се води от два града; жените разбират че е грешно защото войните могат само да се загубят, никога да бъдат спечелени!

Д – Давид е бил гении!

Учител – Давид много се възхищавал от главите на хората, мъже и жени, защото от там идва истинската красота на човешките същества... В училище обичал аритметиката и геометрията, за който считал че най-добре отразяват огромния капацитет на хората да мислят. Триъгълника е била неговата любима геометрична фигура. Затова, за да предаде още повече красота на своите платна, Давид си представял много

триъълници, и после без да ги рисува, рисувал върху тях героите на картината.

ВС – Защо не рисувал триъълниците? Защо само си ги е представял?

Учител – Ще ви разкрия една тайна! Очите на ума са по-висши от физическите, който се намират на главите ни. Давид, не искал никой да остане пасивен пред неговите картини, нито малки нито големи, искал всички да се научат да използват всичките си 6 очи: двете на главата, двете на ума и двете на сърцето. Домашно! За следващия път, използвайки очите на ума, намерете броя на триъълниците които Давид си е представил върху платното.

Учителят по летене с мисли представя
една нова картина:
“Наполеон на прохода Сан Бернар”

Учител – Браво, седнали сте и сте готови.
Преброихте ли триъгълниците?

Д - 4, намерихме 4.

Учител – Трябва
още да
търсите. Днес
ще ви покажа
репродукция
на една друга
картина, едно
платно малко
по-малко от
предишното и
се намира в
Франция, в
Националния
музей
Малмезон. На
Давид му била
необходима
една година за
реализацията
(1800-1801).

BC - Кой е на белия кон?

Учител – Ще ти отговоря след момент. А сега да се върнем към историята на "Търсителя на красота" н. 1. Една нощ сърцето на Давид започнало да бие много силно, толкова силно че го събудило. Давид се заслушал внимателно, и така разбрал че един мъж, не много различен от древните римляни – силен и сигурен, искал да направи от Париж новата столица на света.

Д - Уао! Един Хорации който се премества във Франция. Харесва ми. Как се казвал този човек?

Учител – Имайте още малко търпение. Давид, който винаги слушал със сърцето, тръгнал веднага да търси човека който приличал на Хорации, и се казвал Наполеон Бонапарт, и бил генерал. Срещнал се с него, точно когато войната, която Франция и Австрия водели срещу Италия, изглеждала изгубена. Давид погледнал Наполеон в очите.

BC – Очите на Наполеон, ако наистина е бил като Хорации не би трябвало да са тъжни, ами сериозни и блестящи, не приемащи поражение и търсещи решения.

Учител – Браво. Наполеон намерил решението. Не се спрял пред масивните Алпи, които делели Франция от Италия. Използвал като входна врата прохода на Сан Бернар, където и до ден днешен се отглеждат огромните кучета с много козина, които могат да намерят хора зарити от лавини. Така Наполеон стигнал до Френската войска, която щяла да загуби войната, поел водачеството и така Франция спечелила войната.

Д – Не казахме ли че войните не могат никога да се спечелят?

Учител – Наполеон бил прекалено млад за да го знае. Имал същите очи на Хорациите, които казвали: ДА ПОБЕДИМ! И докато в Италия се водела война, Давид се оттеглил в сърцето и така се родила “Наполеон на прохода на Сан Бернар”. Сега да играем на същата игра като предишния път картината има отзад един огромен магнит, очите ви са се превърнали в парченца метал, и искам да знам къде ще отидат.

Д – моите **върху бялата глава на коня**, която е осветена и изглежда интелигентна като тази на Наполеон, на който не му е нужно да опъва юздите за да го води. Както Наполеон така и коня знаят точно къде отиват и какво да правят!

Учител – Браво. Червената мантия, повдигната от вятъра е като връзваща лента която обединява генерала и конят му, както се обединени в битката. И тримата братя Хорации били обединени като едно цяло, спомняте ли си? И за тях Давид е измислил една обединяваща прегръдка.

ВС – Чувал съм много пъти: "обединението прави силата", значи и Давид е мислел същото нещо и го е изразил с творбите си. Моите метални очи се спират върху ръката на Наполеон, и показалецът му който показва посоката по която трябва да се върви и неговите **очи**, които изглежда че казват на войниците: "Бързо, елате!"

Учител – И може би всички ние имаме нужда

от цел към която да се стремим. Да се концентрираме над войниците. Какво виждате?

Д – Малки са почти като децата от другата картина.

ВС – Децата бяха в сянка докато войниците бяха добре осветени.

Учител – За Давид, във всяка човешка история има един водач и много хора които го следват, по-малко важни, но без тях водача не би могъл да направи нищо.

ВС – Наполеон, за който говорим, същия ли е който е издал указа за града на мъртвите? И генералите ли издават укази?

Учител – Същият е, но когато е издал указа (1804), Наполеон не бил вече генерал, а политик. За тези неща ще говорим следващия път.

**Учител по летен е
мисли представя
една друга картина:
“Коронацията на
Наполеон”**

ВС – Големите говорят винаги за политика, за политици. Каква работа е? Какво прави еди политик? Какво е политиката?

Д - По новините говорят винаги за политика и като чуя че започват ушите ми веднага се запушват!

Учител – Когато играете с другите деца кое е най-важно?

Д – Да се забавляваме и да не се караме.

Учител – И за да не се карате?

ВС – Да знаем и да спазваме правилата на играта.

Учител – И така една игра за да може децата да са заедно щастливи трябва да има правила, който всички познават и спазват. Нали така?

Д/ ВС – Да, така е!

Учител – Живота в една страна като Италия, или Франция или като всички останали държави на света е като една огромна игра. Политиците измислят и пишат правилата. Гражданите са тези който трябва да знаят и спазват правилата.

Д – Искаш да кажеш че Наполеон когато престанал да бъде генерал станал политик, оставил оръжията за да хване писалка и да пише правила?

Учител – Да, така може да се каже.

ВС– “Указа” тогава може да се разглежда като едно от “Правилата на играта на гражданите”?

Учител – Браво. Политиката е изцяло “Игра на гражданите”, в която участват както политиците, така и гражданите който трябва да познават и спазват правилата.

ВС – Наполеон бил ли е велик политик?

Учител – Така мислели французите и затова го направили император.

Д – Защо император а не крал?

Учител – Един *крал* е в центъра на “играта на гражданите” на една страна; когато в играта

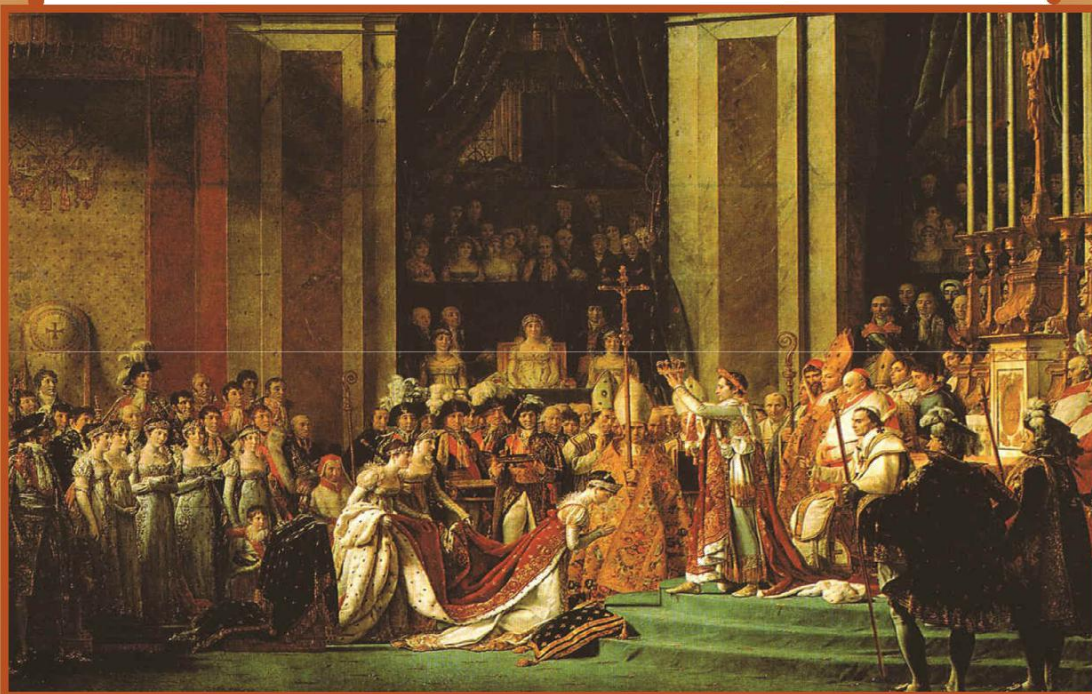
участват повече страни, *краля* се нарича *император*. Давид, който обичал Наполеон, защото за него бил подобен на Хорации, отишъл в двореца на императора. И Наполеон, който познавал и се възхищавал от неговите произведения, го помолил да участва в подготовката на неговата коронация и тази на Жозефина.

ВС – Приел ли Давид?

Учител – Да. Работил заедно със шивачите и търговците на платове за да ушийт дрехата на Наполеон и неговата съпруга Жозефина, защото по онези времена хората били разпознавани според дрехите които носели. Например селяните имали много малко дрехи, съшити все по един и същ начин и с еднообразни цветове; и цял живот носели все тези дрехи. Затова селяните веднага били разпознавани по дрехите.

ВС – Давид тогава Нарисувал толкова красиви дрехи, ама толкова красиви че всички били на едно мнение: Наполеон и Жозефина били най-великите императори на света!

Учител – Точно така. И може би и короната на императора е била по идея на Давид, защото е като короните от древния Рим, който се използвали за хора направили големи подвизи, като Хораците.

Д – Изглежда като направена от златни листа.

Учител – Златните листа са от едно вечнозелено

растение което се казва *лавър*, днес го има в много градини, затова не го забелязваме. Древните римляни го считали за много ценно растение и полагали специални грижи за него. Но да се върнем към Давид, който веднага след церемонията по коронацията започва да работи върху едно огромно платно, което в ден днешен се намира в Лувъра в Париж. Давид работил цели две години върху това платно (1806-1807). Сега да играем отново на нашата игра "метални очи - картина магнит".

Д – Прекрасно е! Моите очи се спират на **Жозефина** и върху нейната прекрасна рокля! Изглежда като принцеса! Не изглежда като политическа церемония; изглежда почти като сватба, въпреки че ни каза че са женени.

ВС – Права си! Моите метални очи са приковани към тези на Наполеон, и си давам сметка че той не гледа короната, както всички останали от картината, ами гледа само Жозефина, която трябва да е била по-важна за нето от короната!

Учител – Но всички ли гледат ръцете на Наполеон които са вдигнали короната?

ВС – Може би хората отзад не следят внимателно. Най вече седналия човек облечен в бяло. Изглежда като свещеник.

Учител – Церемонията е била в Париж, в катедралата Нотр Дам. Седналият човек облечен в бяло, е папа Пий VII.

ВС – Папата и другите хора от църквата са добре осветени, но не са в центъра на сцената, и не изглежда че я вземат много присърце. Може би считат, че тъй като се намират в една църква, би трябвало и те да са участващи лица, докато участниците са само два: Наполеон и Жозефина.

Учител – Добре го каза. Въпроси?

Д – Коя е госпожата в центъра на фона на сцената?

Учител – Това е майката на Наполеон, на картината има 81 човека и всички освен един наистина присъствали.

Д – Кой липсвал?

Учител – Майката на Наполеон, която не искала Жозефина за съпруга на сина си, и това много натъжило Наполеон. Затова Давид, за да направи перфектна церемонията и щастлив Наполеон, нарисувал майката щастлива и засмяна.

ВС – Давид бил ли е на церемонията?

Учител – Да, и се нарисувал на трибуната над майката на Наполеон. Място запазено за хората скъпи на Наполеон.

Д – Кой са двете жени които държат мантията на Жозефина?

Учител – Сестрите на Наполеон. Едната се казвала Елиза, другата Паолина.

Д – Държат мантията както се придържа воала на булка. Само дето мантията е по тежка. Тя е императорска булка!

Учител – В картините които разгледахме героите са свързани от нещо.

Д – От една прегръдка в първата картина, от една червена мантия във втората картина.

Учител – И в тази картина Давид е вложил една нишка която свързва героите. Една нишка която свързва Наполеон и Жозефина.

ВС – Може би е една невидима нишка за *очите на ума?*

Д – Любовта е връзката между двамата, любовта на Наполеон към Жозефина, и любовта на Жозефина към Наполеон. И се вижда добре само с очите на сърцето.

Учител – Браво! Рисувайки една връзка която се вижда само с очите на сърцето, Давид ни разкрива една тайна: "Внимавайте – ни казва – може би сега разбирате че вижданията ви за света се променят! След толкова объркване и несигурност, ето една нова светлина в главите на хората." Наистина в началото на 1800 г. великите хора започнали да предпочитат очите на сърцето пред тези на ума (както направил Давид по времето когато рисувал "Клетвата на Хорациите").

Този нов начин да гледаш на света се нарича Романтизъм.

